„PARTIDUL NAŢIUNII“

In aceste vremuri de adânci prefaceri istorice, când evenimentele depăşesc popoare şi oameni şi când destinele neamurilor se hotărăsc, de multe ori, în afară de ele, pe câmpurile de luptă uriaşe între Marile Puteri ale lumii, naţiunile mijlocii sau mici îşi caută drumul cu prudenţă în vârtejul nelămurit al împrejurărilor spre a-şi pune la adăpost fiinţa lor naţională şi spre a-şi păstra patrimoniul moştenit dela generaţiile trecute.

Un instinctiv sentiment de conservare naţională impune ca o primă reacţiune elementară strângerea rândurilor. Faţă de gravitatea problemelor, unitatea de comandament şi disciplina naţională devin imperativele vremii.

Marile Puteri totalitare au păşit pe această cale cu mulţi ani înainte. Prefacerea politică, pe care şi-au impus-o a fost verificată până azi de evenimente. In această transformare de ritm grăbit a lumii, ţările mijlocii sau mici au urmat şi ele pe drumul adaptării progresive la evenimente, luându-şi răspunderea unei transformări radicale a unor aşezări politice consacrate de decenii de practică, dar devenite insuficiente faţă de evoluţia grăbită şi profundă a lumii. In ultimii ani, ţările, care au păşit pe acest drum al organizării totalitare a vieţii de Stat spre a-şi da o cât mai mare coesiune sunt din ce în ce mai numeroase pe continent.

Ţara noastră a intrat progresiv, în cei doi ani din urmă, pe calea acestei evoluţii istorice, chemate să statornicească ca principiu vital întâietatea Statului asupra individului, făcând din patrie „cel mai de seamă temeiu al rostului său de viaţă“ şi ca metodă, disciplina naţională şi socială întemeiate pe normele guvernării autoritare şi pe colaborarea claselor producătoare pe temeiul reprezentării profesionale.

Noua aşezare constituţională şi-a găsit expresia din punct de vedere al organizării politice în Frontul Renaşterii Naţionale, care a avut ca obiectiv de căpetenie înfăptuirea unui regim de solidaritate naţională, întemeiat pe principiul unei grupări politice unice, care să stabilească contactul dintre conducere şi ţară şi care să constitue — singurul cadru politic recunoscut ca legal — armătura reprezentaţiunii legislative şi a vieţii administrative a ţării.

Pornind dela ideia că „anterioritatea şi primatul Statului, în raporturile Sale cu cetăţenii singulari, ale căror interese le personifică, reprezintă şi apără“ este „o evidenţă impusă de experienţa politică a omenirii din ultima vreme“, Comisiunea Superioară a Frontului Renaşterii Naţionale a socotit că este „o supremă necesitate ca naţiunea română în totalitatea ei să se integreze în ritmul ideilor şi faptelor, pentru a putea merge pe linia destinului ei istoric“. In acest scop, Comisiunea superioară a Frontului Renaşterii Naţionale a cerut Majestăţii Sale Regelui ca această organizaţie să devină un partid unic de caracter totalitar, a cărui unitate şi continuitate nu pot deveni deplin posibile, decât prin preluarea conducerii supreme de către Majestatea Sa, Cap al Statului, al Puterii executive şi al armatei, care-şi asumă astfel sarcina suplimentară „de a fi conducătorul politic suprem al unui partid, care să realizeze unificarea politică desăvârşită a Naţiunii Române“ pe temeiul unei organizări totalitare, care va pune pe primul plan interesele colective ale naţiunii faţă de cele individuale şi dinamismul acţiunii constructive faţă de pasivitatea acelora, cari — precum se exprimă raportul Comisiunii Superioare F. R. N. — situându-se „prin voinţa sau prin fapta lor în afară de rânduri, se vor condamna la o activitate vegetativă, ne mai făcând parte din naţiunea vie“.

Noua ordine politică astfel definită este consacrată prin decretul lege, care transformă Frontul Renaşterii Naţionale în „Partidul Naţiunii“, devenit o instituţiune de drept public, care sub conducerea Supremă a Majestăţii Sale îndrumează prin Statul Major al Partidului viaţa morală şi materială a Naţiunii şi Statului Român, precum şi prin decretul lege pentru apărarea ordinei politice unice şi totalitare a Statului român, care defineşte delictele contra ordinei politice stabilite şi prevede sancţiunile contra acelora, cari uneltesc contra ei, cari — ca funcţionari publici, conducători de organizaţii profesionale legale sau de persoane juridice, asociaţii ori societăţi, — nu sunt membri ai Partidului Naţiunii sau cari comit acte de sabotaj de orice fel faţă de manifestaţiunile exterioare ale acestuia.

Noua ordine politică a Statului şi Naţiunii Române este astfel cea din urmă expresie a unei evoluţii progresive de doi ani şi jumătate, care şi-a propus ca ţintă de căpetenie să cimenteze solidaritatea naţională sub regimul unităţii totale de comandament spre a pune Statul şi naţiunea în măsură de a face faţă împrejurărilor excepţional de grele ale unei uriaşe crize internaţionale şi spre a se adapta prefacerilor istorice, care sgudue din temelii aşezarea seculară a lumii.

DESFĂŞURAREA EVENIMENTELOR INTERNAŢIONALE VĂZUTE SUB PRISMA ROMEI

Prin telefon dela corespondentul nostru particular

ROMA, 21. — Destinul Franţei a fost stabilit azi. Ziarele române informează, în ultima ediţie, asupra întâlnirii dintre parlamentarii celor două ţări la Compiègne. Trimisul special al lui „Giornale d'Italia“ spune printre altele că cererile Reichului faţă de Franţa au fost stabilite în cursul întrevederii istorice recente dintre Duce şi Führer.

Cât despre întâlnirea dintre delegaţii francezi şi reprezentanţii italieni, nu se poate şti până în momentul acesta nimic precis; se consideră că se va face o comunicare în privinţa aceasta. In orice caz, se confirmă că, condiţiile puse sunt definitive, căci învingătorii nu tratează cu învinsul şi războiul continuă până când aceste condiţii vor fi pe deplin acceptate.

Se aşteaptă începutul marelui atac contra Angliei, şi „Tribuna“ scrie că bombardamentele recente ale aviaţiei germane pe teritoriul englez nu reprezintă decât cartea de vizită a soldaţilor germani depusă în Anglia înainte de vizita lor personală, care n'are să întârzie prea mult. Războiul contra Angliei — încheie ziarul — se poate considera efectuat pe jumătate.

★

Aci sosesc continuu ştiri despre desordinile din Siria, Algeria, Maroc şi din Corsica, unde o revoltă, care mohnea de mult timp, ar fi isbucnit, din cauza unor continui violenţe exercitate de autorităţile franceze asupra locuitorilor insulei, cari au fost profund ofensaţi că au fost trimise trupe de culoare pe apă, pentru apărarea pământului lor.

★

Din sursă autorizată italiană se desminte că la frontiera dintre Libia şi Egipt ar fi fost făcuţi mulţi prizonieri italieni şi un general, după cum s'a comunicat în Anglia; prizonierii se spune că sunt foarte puţini şi nici un general. Tot astfel se neagă categoric că s'au scufundat submarine italiene; flota submarină italiană se asigură că este intactă, ca şi la începutul conflictului.

★

Se desmint deasemeni, din sursă competentă italiană, svonurile din sursă engleză că o revoltă ar fi isbucnit în Etiopia. Situaţia în această regiune, se spune, este perfect normală. Tot aşa se desminte o altă ştire, din sursă britanică, care spune că cinci nave de comerţ greceşti au fost scufundate de submarine italiene.

★

Un grup de ziarişti streini, în urma invitaţiei guvernului italian, a plecat într'un scurt voiaj la Torino şi Milano, pentru a constata cât sunt de flase comunicatele franceze şi engleze, asupra efectelor bombardamentelor aeriene în aceste două oraşe.

★

Cât despre prezentarea scrisorilor de acreditare din partea ambasadorului sovietic Gorelkin suveranului Italiei, — se spune în aceste cercuri politice, — că faptul este interpretat ca o normală reluare a raporturilor între Italia şi Rusia Sovietică, implicând natural, din partea U. R. S. S-ului recunoaşterea cuceririi Etiopiei şi a unirii Albaniei cu Italia.

★

Cât despre situaţia în Europa danubiană şi balcanică, şi polemicele de presă în curs dintre diferite ţări, în cercurile politice romane se observă că, deşi urmărind cu interes aceste fapte, totuş, în acest moment, atenţia Romei este prinsă în grandioasele evenimente cari se desfăşoară în Occident şi că aşa dar, cel puţin pentru un moment, deşi nu se micşorează deocamdată valoarea problemelor acestor ţări, nu se poate aştepta un interes activ faţă de aceste probleme din partea Italiei.

★

Se află că ambasadorul Belgiei pe lângă Sf. Scaun a luat domiciliu în cetatea Vaticanului. Se află deasemeni că s'au dispus importante restricţii pentru intrarea străinilor în cetatea Vaticanului; pe străzi şi în localurile publice s'a interzis să se discute despre politică. S'a adoptat ca măsuri de precauţie antiaeriană, aceleaşi măsuri ca în restul Italiei. Muzeele şi galeriile Vaticanului rămân totuş deschise.

ENRICO CAPRILE

UN VAGON ISTORIC

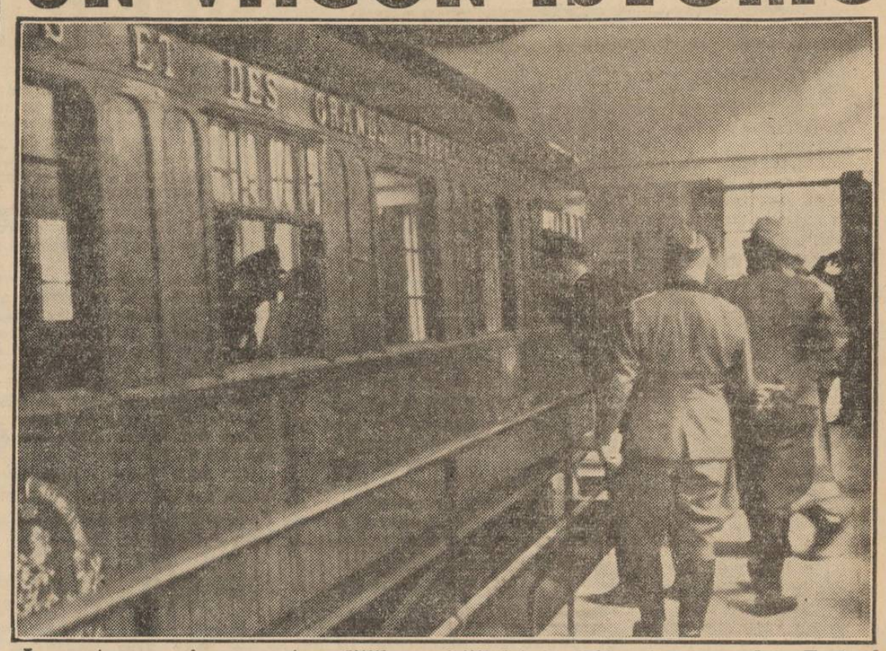

In acest vagon s'au semnat condiţiile armistiţiului, în 1918, între mareşalul Foch şi delegaţii germani.
Tot în acest vagon, care a fost păstrat într'un muzeu francez, se tratează astăzi, la Compiègne, armistiţiul cerut de mareşalul Petain

11 Noembrie 1918 - 21 Iunie 1940

La 6 Octombre 1918, prin mijlocirea guvernului elveţian, guvernul german adresa preşedintelui Statelor Unite o notă, prin care-i cerea „să ia în mâinile sale cauza păcii, să informeze despre aceasta toate statele beligerante şi să le invite să trimită plenipotenţiari pentru a începe tratative“. Guvernul german se declara gata să înceapă aceste negocieri pe baza programului elaborat în mesagiul din 8 Ianuarie 1918 al preşedintelui Wilson către congres şi în declaraţiile sale ulterioare, în deosebi cea din 27 Septembrie 1918. In vederea acestor negocieri de pace, guvernul german cerea „încheiarea imediată a unui armistiţiu general pe pământ, pe mare şi în aer“.

Această notă este origina armistiţiului, care s'a încheiat la 11 Noembrie 1918.

In ziua de 8 Noembrie la 7 dimineaţa au sosit lângă gara Rethondes, în apropiere de pădurea Compiégne, unde avea să aibă loc întâlnirea, plenipotenţiarii germani.

Mareşalul Foch, care a primit delegaţia germană în vagonul său biurou aşezat într'un colţ al pădurei Compiègne, a făcut cunoscut numele delegaţilor aliaţi printre cari era şi generalul Weygand.

Condiţiunile armistiţiului au fost fixate de aliaţi pe baza protocolului redactat de mareşalul Foch şi care conţinea următoarele trei principii esenţiale:

1. Liberarea în termen de 15 zile a ţărilor ocupate: Belgia, Franţa, Alsacia-Lorena, Luxemburg şi repatrierea imediată a populaţiilor;

2. Asigurarea unei baze de plecare militară convenabilă care să permită, în cazul când negocierile de pace n'ar izbuti, să se continue războiul până la distrugerea forţelor inamice;

3. Luarea în posesie a garanţiilor pentru reparaţiile ce urmau să fie cerute pentru daunele cauzate în ţările aliate.

In afară de aceste condiţii de principiu mai erau condiţii suplimentare cu privire la materialul de război al armatelor germane, la materialul de cale ferată, la unităţile care nu vor fi fost evacuate în termenul fixat, la instalaţiile militare de tot felul şi la stabilimentele industriale şi atelierele de orice natură, care nu trebuiau distruse ci lăsate pe loc intacte.

Condiţiile armistiţiului au fost remise în ziua de 8 Noembrie.

La 10 Noembrie între orele 7—8 seara a sosit răspunsul guvernului german că acceptă condiţiile armistiţiului.

La 11 Noembrie, la orele 2 şi 15 minute dimineaţa, s'a deschis şedinţa, în vagonul mareşalului Foch şi în prezenţa acestuia, Generalul Weygand a dat citire textului condiţiilor definitive ale armistiţiului. Durata armistiţiului este fixată la 36 de zile cu facultatea de a fi prelungit.

Delegaţia germană acceptând toate condiţiile, armistiţiul a fost semnat la 11 Noembrie 1918, ora 5 dimineaţa, oră franceză. Ostilităţile au încetat pe tot frontul cu începere dela ora 11 aceiaşi zi.

Eri, Vineri, 21 Iunie, după 22 de ani, exact în acelaş loc, la Compiegne şi în acelaş vagon s'a desfăşurat o scenă aproape identică, dar cu rolurile inversate: delegaţia franceză este aceia care cere armistiţiul şi cea germană care impune condiţiile. In locul mareşalului Foch, acel care are în mâinile sale soarta Franţei este Fuehrerul Germaniei.

De data aceasta însă, în vagonul de două ori istoric. Franţa se găseşte singură în faţa Germaniei.

Principiile esenţiale ale condiţiilor germane sunt următoarele:

1) „Impiedicarea reluărei luptei“;

2) „Deplină securitate pentru Germania pentru continuarea războiului contra Angliei“, şi

3) „Crearea unor condiţii prealabile necesare stabilirei unei păci noi a cărei esenţă va fi repararea tuturor nedreptăţilor pricinuite prin forţă Reichului german“.

Aceste condiţii de principii au fost citite de generalul Keitel, şeful comandamentului suprem al forţelor armate germane şi ele au fost însoţite de un preambul în care se precizează că Germania a ales acelaş loc şi acelaş vagon în care au fost impuse condiţiile armistiţiului la 11 Noembrie 1918 „pentru a şterge odată pentru totdeauna printr'un act de justiţie reparatoare o amintire care pentru Franţa nu reprezintă o pagină de glorie a istoriei sale şi care pentru poporul german a fost considerată ca dezonoarea cea mai mare din toate timpurile“.

Preambulul adaugă că „Franţa a fost învinsă după o rezistenţă eroică“, dar că Germania „nu are intenţia să dea condiţiunilor sau negocierilor de armistiţiu un caracter injurios faţă de un adversar atât de viteaz“.

O strânsă legătură există astfel între armistiţiul încheiat la 11 Noembrie 1918 şi cel negociat la 21 Iunie 1940, în acelaşi pădure seculară, în acelaşi vagon istoric, între plenipotenţiarii aceloraşi două mari puteri. Amintirea celui dintâiu pluteşte asupra celui din urmă. Ca şi atunci lupta continuă. Ca şi atunci rezultatul va avea o înrâurire adâncă pentru o lungă epocă istorică.

Un fel de reciprocitate leagă ce-a fost cu ce va fi. Odinioară era vorba de o pace, care trebuia trainic garantată şi care s'a prăbuşit; astăzi e vorba de continuarea unui război, intrat în faza lui hotărâtoare, războiul contra Angliei, care se înfăţişează ca motivul determinant al condiţiilor germane ale armistiţiului. Aceste condiţiuni, aşa cum au fost comunicate oficial, sunt generice. Ele au însă aceiaşi origină şi acelaşi scop: Garanţiile de încetarea ostilităţilor şi de securitate deplină pentru Germania în vederea continuării războiului cu Anglia, înseamnă o dezarmare rigurosă şi totală a Franţei. Amănuntele condiţiilor de armistiţiu se încadrează de sigur în acest principiu şi sunt dictate de aceasta necesităţi.

Ceasurile, care urmează, sunt grele de urmări istorice hotărâtoare pentru războiul de mâine şi pacea de poimâine, ale căror destine se urzesc în vechiul vagon din Compiègne, unde victoria şi înfrângerea şi-au schimbat preferinţele în douăzeci şi doi de ani de pace turbure şi de război sângeros.

ARMATELE GERMANE CONTINUĂ INAINTAREA

Ele ocupă peste 270.000 km. p. din teritoriul Franţei. — Trupele din regiunea Rhone şi din Alsacia-Lorena

Până acum germanii au ocupat din teritorul Franţei, partea de nord şi centrală cu o suprafaţă de peste 270.000 km. p.

Niciodată în războaele din trecut ce le-a avut Franţa, o armată înamică n'a pătruns atât de adânc în inima sa.

Armatele germane, însufleţite de acelaş spirit ofensiv, continuă metodic înaintarea lor de la oceanul Atlantic — sud de estuarul fluviului Loire — până la frontiera Elveţiei şi cea de nord-est a Franţei; iar francezii opun rezistenţă în diferite regiuni şi zone fortificate cu toată situaţia lor tragică.

Coloanele germane, care operează pe litoralul Atlanticului înaintează spre sud de Nantes, în direcţia porturilor La Rochelle şi Rochefort; iar cele din regiunea centrală, care operează de-alungul Loire-i şi afluenţului său, Allier, — după comunicatul marelui stat major francez de eri dimineaţă — au progresat până la Riom, — localitate situată la vest de râul Allier şi sud-est de Monluçon.

Germanii au ocupat şi staţiunea balneară Vichy din apropiere de Riom. Contrar celor anunţate alaltăeri de agenţia „Reuter“ din Londra cu privire la ocuparea oraşului Lyon fără lupte, comunicatul cartierului general german de eri informează, că trupele rapide germane ce au înaintat prin poarta ce şi-au deschis-o în regiunea Bourgogne, au cucerit Lyon după lupte mari. O parte din diviziile franceze de pe frontul alpin (armata a IV-a) a luat poziţie pe valea Ehône-ului, întărind resturile armatei a III-a, care se opun grupului de divizii blindate şi motorizate germane ce caută să înainteze în direcţia Valence-Avignon-Marseille şi Toulon, în două coloane. In vederea unui eventual atac al Toulon-ului, oraş întărit şi bază navală importantă pe coasta mării Mediteranei, s'au întărit forţele franceze din acest sector.

Oraşul Marseille a fost declarat deschis, ca toate oraşele cu mai mult de 20.000 locuitori.

In urma joncţiunii trupelor germane dela nord-est de Belfort cu cele de pe Rinul superior, ca şi a ocupării zonei frontierei franco-elveţiene, retragerea detaşamentelor franceze a fost tăiată în aceste părţi.

In Alsacia şi Lorena luptele continuă, atât între Moselle şi munţii Vosgi, cât şi în diferite sectoare ale liniei Maginot.

Trupele franceze încercuite au fost dislocate în cursul operaţiilor de eri şi ele rezistă, izolate, în partea de vest a munţilor Vosgi. O serie de fortificaţii betonate şi blindate a liniei Maginot din sectorul situat în faţa pădurei Palatinatului, au fost zdrobite tot prin bombardamentul avioanelor în picaj. Comunicatul cartierului general german subliniază rezistenţa dârză ce o opun francezii în zonele fortificate.

Corespondentul agenţiei „Reuter“ înapoiat în Anglia, din Franţa, comunică opinia „cercurilor franceze obiective“ cu privire la cauzele dezastrului armatelor franceze.

După acele cercuri cauzele ar fi: deoparte, teoriile înaltului comandament francez cu privire la război şi convingerea lui, că războiul va fi de poziţie şi de fortificaţii; iar nu mecanizat şi de mişcare; iar de altă parte, faptului, că el nu a dat importanţa cuvenită tankului şi aviaţiei, pe care le-a considerat arme auxiliare. Se citează numele generalului de Gaulle, care ar fi prevăzut tactica germană, bazată pe războiul mecanizat şi a inspirat pe fostul preşedinte al consiliului, d. Paul Reynaud, să scrie o carte, în care recomanda producţia în serie a tankurilor şi avioanelor.

Adevărul este că majoritatea oamenilor politici francezi, care au făcut parte din guvernele şi parlamentele din ultimii ani, au fost partizanii ideologiei pacifiste şi de aceea n'au dat importanţa cuvenită problemei complexe a apărării naţionale. Ei au dovedit apoi şi o lipsă de prevedere, asociată cu o totală lipsă de cunoştinţe şi de informaţii în ce priveşte pregătirile Germaniei în domeniul militar, aerian şi naval; ca şi în ce priveşte organizarea din timp de pace a naţiunii armate, — atât din punctul de vedere moral, cât şi material.

Şefii partidelor şi grupurilor dela stânga şi extrema stângă din Frontul popular — care a fost o adevărată coaliţie politică împotriva apărării naţionale a Franţei, — au refuzat să voteze creditele militare necesare construcţiei fortificaţiilor de pe linia Maginot şi au întreţinut prin politica lor, iluzia deşartă a garantării siguranţei Franţei, bazată pe Geneva şi pe alianţe — fantome.

Această politică, prin toxinele ce le-a introdus în organismul sănătos al naţiunii franceze, a contribuit la slăbirea lui şi când aceaş oameni politici au împins Franţa în război, i-au servit stupefiante, sub forma de discursuri războinice şi de bravadă, saturate de profetizări ridicole şi de reţete miraculoase aducătoare de victorii pe teatrele de operaţiuni. Şi când armatele germane au rupt zăgazurile fortificate, considerate inexpugnabile şi s'au revărsat ca un torent printre liniile franceze, inundând din toate părţile teritoriu Franţei, făuritorii dezastrului au implorat Providenţa să repete minunea dela Marna şi când ciasul capitulării şi al răspunderilor a sunat, ei au dispărut din arenă, lăsând ţara însângerată, umilită şi în mare parte ocupată de inamic; iar pe făuritorii victoriei din 1918, în situaţia de învinşi.

In ce priveşte concepţiile militare franceze asupra războiului şi organizaţiei armatei moderne, ele s'au bazat numai pe defensivă, pe războiul de poziţie şi fortificaţii, pe factorul — timp, făuritor de potenţiale în efective şi material, cărora li s'au opus concepţiile militare germane, bazate pe ofensivă, pe războiul de mişcare cu maximum de potenţiale în efective şi material.

R. SEIŞANU

SE DISTRUGE AGRICULTURA

de ing. VIRGIL ALIMĂNEŞTIANU

preşed. Camerei Agricole de Ilfov, Senator

La congresul agricultorilor, care s'a ţinut anul trecut la „Institutul Naţional de Cercetări Agronomice“ s'a spus de către numeroşi vorbitori, că nu prin măsuri de comprimarea preţurilor, se poate ajunge la valorificarea produselor agricole.

Din nenorocire, se pare că n'au servit la nimic plângerile atâtor agricultori şi mari şi mici, plângeri care se repetă de un lung şir de ani încoace. **Se continuă în greşala de-a se fixa la produsele agricole în genere, inclusiv cele animale, preţuri maximale de vânzare, mult inferioare preţului de cost al acestor produse.**

Este de neînţeles cum se poate nesocoti, subevalua, astfel munca unei populaţiuni care trece de 80% (optzeci la sută) — căci atâţia sunt locuitorii acestei ţări cari se îndeletnicesc cu agricultura — în scopul, aşa zis, de a efteni traiul populaţiunei dela oraşe, care nu atinge nici 20% din populaţiunea totală a României.

Intotdeauna îndrumătorii economiei româneşti au avut prima grije să fixeze preţuri maximale numai pentru produsele agricole vegetale şi animale, produse cari sunt toate rezultatul muncei grele şi stăruitoare a agricultorilor români, adică a acelor 80% din populaţia totală a acestei ţări. Nimeni nu se întreabă cari sunt preţurile plătite de agricultori pentru obiectele ce li sunt strict necesare spre a putea exercita meseria lor, ca de pildă: plug, sapă, lopeţi, prăşitoare, maşină de semănat, de treerat, fier de plug, fier de legat căruţa, cue, potcoave, articole de îmbrăcăminte, încălţăminte şi toate celelalte obiecte strict necesare oricărei modeste gospodării.

Dacă această nesocotire a produsului muncei agricultorului român n'ar avea influenţă decât asupra părţei consumului intern, răul încă n'ar fi aşa mare; dar, se ştie, că o bună parte din produsele agricole, vegetale sau animale, — adică ceace întrece necesităţile consumului intern — ne sunt cerute, sau trebuesc să meargă peste graniţele ţării. Atunci cum s'ar putea oare cere străinilor preţuri mai bune, mai remuneratorii, când ei văd prea bine cum noi singuri ne subevaluăm produsul muncei agricultorului român!

Conducerea economică a ţării noastre caută să examineze cu prudenţă şi prevedere, această problemă vitală, **mai ales azi când se pregăteşte o nouă îndrumare, o nouă aşezare economică europeană, care nu poate rămâne fără urmări adânci pentru economia noastră.**

Ea să fie bine pătrunsă, cel puţin în ceasul al 11-lea, de ideia că propăşirea acestei ţări, atârnă de buna stare, materială întâiu şi morală, a populaţiunii ţării. Şi, cum peste 80% din locuitorii ei se îndeletnicesc cu agricultura şi creşterea animalelor, este firesc deci ca preocuparea de căpetenie a conducătorilor ţării, să se îndrepte către ridicarea nivelului de trai al acestei categorii de cetăţeni, al acestor agricultori cari alcătuesc peste 80% din populaţiunea totală a ţării.

O ţară bogată nu se consideră aceea în care traiul este mai eftin. Nivelul economic al unui Stat nu se măsoară prin eftinătatea produselor lui alimentare, ci prin Standardul general de viaţă al marei majorităţi a populaţiunei.

La o ridicare a nivelului de trai se poate ajunge printr'o sporire a producţiunei agricole, printr'o îmbunătăţire a produselor obţinute.

Ori, nu prin măsuri ca cele ce s'au luat până acum, **taxe de export, preţuri maximale, impozite pe la toate barierele, sâcâeli şi greutăţi pe la toate răscrucile de drumuri**, se poate ajunge la o încurajare a producţiunei. Astfel de măsuri duc la descurajarea agricultorilor, la sărăcirea lor, lipsindu-i de un câştig — adeseaori aleatoriu — ba chiar luându-le şi din bruma lor de capital.

Şi nu este prea greu de înţeles că sărăcind clasa agricultorilor, adică a celor 80% din populaţie, se va ajunge de sigur la sărăcirea ţării întregi.

Să binevoiască conducătorii noştri economici, să însărcineze oameni de specialitate, bine pregătiţi, să calculeze cu obiectivitate şi în contradictoriu cu producătorii, toate preţurile de cost ale diverselor produse agricole vegetale şi animale şi apoi să fixeze, **nu preţuri maximale. ci preţuri minimale de vânzare ale acestor produse, dacă se doreşte cu tot dinadinsul**, şi trebue să se dorească, **a se ajunge la ridicarea nivelului de trai al imensei majorităţi a populaţiei ţării.**

Procedând alt-fel, **se va ajunge desigur la distrugerea singurului izvor inepuizabil de venituri — agricultura şi creşterea animalelor** — şi deci la pauperizarea Statului român.

A fost semnat

noul acord privitor la schimbul de mărfuri între Italia şi Iugoslavia

Roma, 21 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Noul acord privitor la schimbul de mărfuri dintre Italia şi Iugoslavia pentru exerciţiul 1940/41 a fost semnat Joi.

Ziarele italiene scot în relief nu numai sporirea schimburilor comerciale ce va rezulta din acest acord ci şi îmbunătăţirea relaţiilor de amiciţie dintre cele două ţări.

Exportul Iugoslaviei în Italia se compune din vite, plumb şi aramă. Italia exportează mai ales în Iugoslavia produse textile.

Inaugurarea unei rafinării de petrol cu capital românesc la Lisabona

Lisabona, 21 (Rador). — *In prezenţa preşedintelui Republicei portugheze, a ministrului industriei şi comerţului, a subsecretarului de stat al corporaţiilor, a d-lui Ioan Pangal, ministrul României la Lisabona, a personalului Legaţiei României precum şi a unor personalităţi din lumea politică şi economică, s'a inaugurat Joi la Lisabona, cu un deosebit fast, rafinăria de petrol „Sacor“ înfiinţată cu capital în majoritate românesc şi condusă de ingineri români şi portughezi.*

După vizitarea instalaţiunilor, a avut loc o ceremonie la care au luat cuvântul preşedintele Republicei portugheze şi ministrul industriei şi comerţului.

Intreaga presă portugheză se ocupă pe larg de această inaugurare.

Largă amnistie politică in Letonia

Riga, 21 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Prima lege promulgată de noul guvern acordă o largă amnistie politică. Legea intră în vigoare chiar de astăzi.

Remanierea guvernului şi legea amnistitei au dat loc, la Riga şi în alte oraşe, la mari manifestaţii, care s'au desfăşurat cu consimţământul guvernului.

Pe de altă parte, se anunţă că generalul Zerkis, ministrul apărării naţionale şi comandantul-şef al armatei, a fost desărcinat de aceste funcţiuni. In postul de comandant-şef al armatei, şeful statului a numit pe generalul Klavins.

Programul de cooperare economică pan-americană

New-York, 21 (Rador). — *Corespondentul agenţiei „Reuter“ transmite:*

D. Roosevelt a declarat într'o conferinţă de presă că programul de cooperare economică pan-americană implică „apărarea economică desemnată ca supliment la programul nostru de apărare militară“, adăogând că măsurile proectate sunt destinate a fi „salvgardarea ajutătoare a păcii în această emisferă şi mijlocul de a ocroti economia noastră şi a celorlalte republici americane împotriva repercusiunilor de dezorganizare a situaţiei internaţionale“.

DUPĂ BOMBARDAMENT

Un prizonier eşind complet albit din fortul Boncelles din Belgia